

בני ערב החסוס

שקטה מאד דלת־משתתפים. עקיבא שרון מטעם ד"ש, לטיף דורי ואפריים קורן מטעם מפ"ם, בועז מואב מטעם ר"צ, הסופר עמוס קינן, אורי הופרט מטעם הליגה למניעת כפייה דתית, העלו את זכרו של עטיה, דברו על מהות המאבק, "אין לנו מלחמה בדת היהודית", הכריז אורי אבנרי, שדיבר מטעם שלי"י, "אנחנו מכבדים דתיים כשם שאנחנו מכבדים חילוניים. איש בר אמונתו יחיה. אך מלחמה לנו בכפייה הדתית. כאן, בצומת זה, עובר הגבול בין הכפייה ובין הדמוקרטיה. ועל הגבול הזה מצויים אנחנו לי הגן!" המשורר יבי הציע לקרוא לרחוב מעתה בשם "רחוב הרצל עטיה".

החסוס עף

מידיהם של השוטרים, שניסו לי הציבו בצומת הרחובות השומר־שרת. רק שניות ספורות חלפו בין הצבת החסוס לבין סילוקו.

ברגע שאורי אבנרי נתן את האות, אחזו עשרות ידיים זועמות במחסוס המריבה, והשליכו אותו לחצר בית סמוך, אותו בית שממנו נזרקה האבן שפצעה שוטר. גם הפעם לא היו המחסושים צבועים.

הדתיים הסתכלו במחזה מן המירפסות, לא התערבו.

ואו קרה הדבר ששינה את המצב בך־רגע. שוטרים הציבו מחסושים בצומת־המוות. "זהו מחסוס בלתי־חוקי!" הכריז אבנרי, החל גורר בידייו את המחסוס מן המקום. תוך שניות קפצו עשרות צעירי רים אל המחסוס, והמיתקן הכבד הונף באוויר כאילו היה נוצה. הוא נורק בבזז אל תוך החצר של בית (דתי) סמוך. אחי ריו עפו מחסושים נוספים.

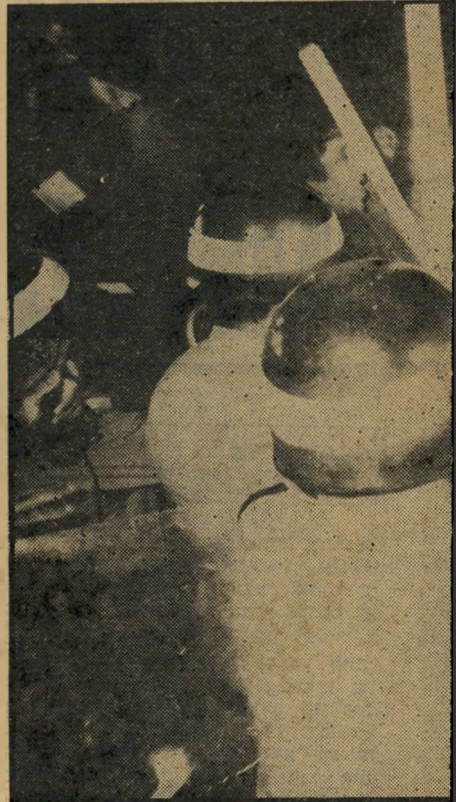
מאות שוטרים מניפייאלות הגיחו בריצה, אך בשנייה האחרונה ממש, לפני ש־נפתח הקרב, נתקבלה מאי־שם קריאה להימנע מאליימות. השוטרים והמפגינים עמדו זה מול זה, במצב כימעט פארא־דוכסלי: השוטרים, מגיני הכפייה הדתית, ניסו לסלק את המפגינים בטענה שהם "חוסמים את הכביש" בשבת, ואילו ה־

(המשך בעמוד 34)

על הכביש

יושבים אורי אבנרי ועשרות מפגינים, שהקיפו אותו מיד כאשר ניסו השוטרים לגרור אותו אל הניידת. אבנרי התיישב כאשר ניסו השוטרים להביאו בכוח אל מפקד המישטרה, אשר ישב בניידת במרחק מה מהמחסוס.

דוחפים את קהל המפגינים לכיוונים שונים, וללא זל. רק ברגע האחרון הגיעה הפקודה לא להכות. מנע באופן זמני. מאוחר יותר, הופעלו האלות.

שעה קלה לאחר מכן זיהו כמה רבנים חובשי־שטרײמלים, שחזרו מבית־הכנסת. את אבנרי, נכנסו עימו לשיחה ידידותית, הזמינו אותו לבוא לביתם לוויכוח על מיציות השבת. אבנרי נענה, קבע עימם פגישה.

אולם באותה שעה כבר החלה ההסגנה האמיתית, שלא היתה מתוכננת. היא נגרמה כולה על־ידי המישטרה.

„הכביש חסוס!“

כמה עשרות צעירים ערכו תהלוכה מאולתרת ברחוב, צעקו סיסמות ("לא! לא! לא! לא! לא ניתן!") נופפו בשלטים ("מדינת־חוק ולא מדינת־הפקר!") "לא, נסתגר בגטו!", עשרות צוותת־הטל־וויזיה וצלמים צילמו בשקדנות.

לפתע הגיחו מולם מאות שוטרים חובשי־קסדות, הניפו אלות. הרוחות התלהטו, תוך דקות הפך כל קטע הרחוב רחבי הידיים למערבולת של קבוצות מתוכחות, דוחפות, צועקות, של שוטרים ומפגינים.

צוחקים לכל המהומה נראו כי תחילה תושבי־השכונה החרדים. משהתבררה להם עוצמת ההתנגדות, התארגנו מאוחר יותר להפגנת־ענק, שבה נטלו חלק כששת אלפים חרדים.